

Arrest

nr. 246 706 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, in eigen naam en samen met de heer X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LOUAHRANI
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, en de heer X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, op 22 juli 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juni 2020, tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. LOUAHRANI verschijnt voor verzoekers en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2019 werd verzoeker, van Palestijnse origine, bij arrest nr. 217 417 erkend als vluchteling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 4 december 2019 diende verzoekster voor zichzelf en haar twee minderjarige kinderen, ook van Palestijnse origine, een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met verzoeker, respectievelijk als echtgenote en als kinderen van de heer S.A.

Op 22 juni 2020 weigerde de gemachtigde het visum gezinshereniging te verstrekken aan verzoekster en de kinderen. Tegen de visumweigering van verzoekster diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het nummer RvV 250 073. Bij arrest nr. 246 705 van 22 december 2020 heeft de Raad de visumweigering vernietigd.

De visumweigeringen voor de kinderen zijn de thans bestreden beslissingen en dragen dezelfde motivering, die luidt als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering onder voorbehoud van DNA-test

Visumtype:

Duur in Dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen Y. [...]2010 en Y. [...]2012 teneinde hun vermoedelijke vader S. A. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Palestijnse geboorteakte van ieder kind werd voorgelegd.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat de heer S. in zijn asielaanvraag naar eer en geweten verklaarde dat zijn beide kinderen werden geboren in Egypte.

Overwegende dat volgens de voorgelegde geboorteaktes de kinderen werden geboren in Saoedi Arabië.

Overwegende dat bijgevolg aan betrokkenen werd gevraagd deze Saoedische geboorteaktes voor te leggen; echter verklaart de moeder van de kinderen aan de ambassade dat de kinderen geboren werden in Palestina en dat ze nooit in Saoedi Arabië geweest is.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: er is duidelijk onenigheid over de werkelijke geboorteplaats van de kinderen.

Gelet op deze elementen kunnen de voorgelegde documenten derhalve niet worden erkend in België en de visumaanvraag wordt geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van de artikelen 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ze lichten hun middel toe als volgt:

"Tijdens de visumaanvraag werden twee Palestijnse geboorteakten voorgelegd. Volgens de voorgelegde geboorteakten zijn verzoekers geboren in Saoedie-Arabië. De moeder van verzoekende partij zou hebben verklaard dat de kinderen geboren werden in Palestina. Verzoekers vader, de referentiepersoon, zou volgens verwerende partij hebben verklaard tijdens zijn asielpcedure dat verzoekers geboren werden in Egypte.

De visumaanvraag werd geweigerd omdat er onenigheid bestaat over de werkelijke geboorteplaats van verzoekers. Verwerende partij beroept zich op artikelen 21 en 27 WIPR om de geboorteakten niet te erkennen in België.

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet; met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test; gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. "

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun tand te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Art.5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigden van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/reqdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-F1-1.Pdf>)

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren" Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat; zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen".

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen* t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest Tuquabo-tekla t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

De bestreden beslissing stelt dat de visumaanvraag werd geweigerd omdat er onduidelijkheid zou bestaan over de werkelijke geboorteplaats van verzoekers. Hieruit kan worden afgeleid dat verwerende partij niet twijfelt aan de afstammingsband tussen verzoekers en de referentiepersoon, maar enkel twijfelt aan verzoekers' werkelijke geboorteplaats.

In een zaak waar de DVZ een aanvraag weigerde vanwege twijfels rond de identiteit van de aanvraagster -echtgenote (foto's op bepaalde documenten zouden de opgegeven leeftijd niet hebben weerspiegeld) en een vermeend frauduleus uittreksel uit het strafregister (stempels en handtekening zouden op dit document zijn geprint en dus niet origineel zijn), kwam Uw Raad eerst tot het besluit dat er kon aangenomen worden dat er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven ("te meer nu verzoekers' verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren, die evenwel zijn omgekomen"). Nadien stelde Uw Raad vast dat DVZ een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten doorvoeren: "Het gegeven dat een frauduleus document ter staving van het bewijs van goed gedrag en zeden voorlag, kan hierbij een bezwarend element zijn, maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd." (RvV 27 maart 2017, nr. 184.385).

In casu, werd het officiële karakter van de voorgelegde geboorteakten nooit betwist door verwerende partij. Verwerende partij stelt enkel dat er onduidelijkheid bestaat over de werkelijke geboorteplaats van verzoekers. Verwerende partij verwijst onder meer naar de verklaring van de moeder van verzoekers waarbij zij zou hebben verklaard dat de kinderen geboren werden in Palestina. Verder verwijst verwerende partij naar het feit dat de vader, referentiepersoon in zijn asielaanvraag zou hebben verklaard dat zijn kinderen geboren werden in Egypte.

Vooreerst moet worden benadrukt dat verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de afgelegde verklaringen van de referentiepersoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (CGVS). De referentiepersoon heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aangegeven dat zijn kinderen geboren zijn in Gaza (stuk 4).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon in zijn asielprocedure over verzoekster en hun kinderen en schendt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten tweede blijkt uit beide verklaringen duidelijk dat verzoekers geboren zijn uit dit huwelijk. De referentiepersoon heeft ook steeds verklaard tijdens zijn asielprocedure dat verzoekers zijn kinderen zijn. De verklaringen van de referentiepersoon omtrent zijn gezinsleven zijn geloofwaardig, hetgeen ook bevestigd wordt door zijn status als erkend vluchteling. Men kan niet anders dan aannemen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Het is volstrekt onredelijk dat verwerende partij louter op grond van "onduidelijkheid over de werkelijke geboorteplaats" de aanvraag gezinshereniging weigert.

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM van verzoekers met hun vader.

Tot slot, bestaat er geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Het is een oneigenlijke praktijk van de DVZ. Indien de verwerende partij een DNA test wilt laten uitvoeren, dan dient dit te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Verwerende partij heeft niet aangetoond rekening te houden met het hoger belang van de betrokken kinderen. Het gevolg van de beslissing is dat de kinderen nog langer in Egypte dienen te blijven, nog langer van hun vader gescheiden blijven, en dit in afwachting van een test die evengoed in België kan uitgevoerd worden.

[...]

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. Uit de feitelijke elementen die verwerende partij opsomt blijkt niet waarom dit zou moeten leiden tot een beslissing visumweigering. De gegeven motieven zijn vaag en voor verzoeker onbegrijpelijk.

Verwerende partij schendt ook het redelijkheidsbeginsel. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij zich baseert op de verklaringen van 13 december 2018 van de heer S. voor wat zijn DVZ gehoor betreft in de veronderstelling dat dit alles inhield wat er te melden viel in de asielprocedure. Uit het CGVS gehoor bleek immers dat verzoekers wel degelijk geboren zijn in Palestina.

Verwerende partij slaagt er ook niet in de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Omwille van bovenvermelde redenen schendt verwerende partij artikel 8 EVRM, artikel 24 Handvest en de artikelen 11 §1 en 12bis Vw alsook de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoekers citeren het bepaalde in artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, artikel 12bis §§ 1, 5, 6 en 7 van de Vreemdelingenwet en het bepaalde in de omzendbrief van 17 juni 2009 waarin het cascadesysteem verder wordt toegelicht. Verder gaan verzoekers in op de relevante Europeesrechtelijke bepalingen, meer bepaald overweging 8 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en de artikelen 5.5 en 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Vervolgens verwijzen verzoekers naar het bepaalde op p. 23 van de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement

betreffende richtsnoeren voor de toepassing van de gezinsherenigingsrichtlijn (hierna: de richtsnoeren van de Europese Commissie) waarin staat dat de lidstaten worden aangespoord om zich bij het gebruik van de beoordelingsmarge zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, en naar de “vaststellingen en aanbevelingen” van het UNHCR en Myria. Vervolgens wijzen verzoekers op het antwoord van UNHCR op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging waarin het UNHCR in geval van mensen met internationale bescherming, die als gevolg van vervolging of oorlog van elkaar werden gescheiden, pleit voor een efficiënt en snel mechanisme om deze families terug te herenigen. Verzoekers gaan verder met het citeren uit het arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019. Het Hof stelt onder meer dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Indien echter geen sprake is van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2 van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen. Verzoekers gaan verder in op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), meer bepaald de arresten Sen tegen Nederland van 2001 en het arrest Tuquabole – Tekle tegen Nederland. Vervolgens citeren verzoekers nog uitgebreid uit het arrest Tanda-Muzanga tegen Frankrijk van het EHRM van 10 juli 2014. Het EHRM stelt onder meer dat de eenheid van familie een essentieel recht is voor de vluchteling en de gezinshereniging een fundamenteel element om personen die vervolging zijn ontvlucht een normaal leven te hernemen. Het EHRM stelt eveneens dat de noodzaak van vluchtelingen voor een procedure van gezinshereniging om te genieten van een procedure gezinshereniging die gunstiger is dan voor andere vreemdelingen, het voorwerp uitmaakt van een internationale en Europese consensus.

Verzoekers wijzen erop dat staten vanwege de vluchtelingenstatus ertoe worden genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort, en verwijzen naar een vonnis van de familierechtbank te Luik.

Voorts bestaat er volgens verzoekers geen wettelijke mogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging te weigeren in afwachting van het uitvoeren van een DNA-test. Volgens verzoekers is de gemachtigde, indien hij een DNA-test wil laten uitvoeren, ertoe gehouden dit binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging te doen en niet na een weigeringsbeslissing. Tot slot stellen verzoekers dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen aangezien zij nu nog langer in Egypte dienen te blijven, zij nog langer van hun vader gescheiden blijven en die test evengoed in België kan uitgevoerd worden. Verzoekers stellen nog dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft gerespecteerd.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D voor haar kinderen teneinde verzoeker, van wie ze stelt dat het hun vader is, in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Zij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde weigert de visumaanvragen, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, in hoofdzaak omdat de ter staving van de afstammingsband voorgelegde geboorteakten niet als bewijs van deze afstammingsband kunnen worden erkend. Hiertoe wordt overwogen dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de verklaringen van de heer S.A. in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming en de geboorteplaats vermeld op de geboorteakten, zijnde Saoedi Arabië.

Verder motiveert de gemachtigde dat verzoekster werd gevraagd of ze de Saoedische geboorteakten kon voorleggen maar dat verzoekster antwoordde dat de kinderen in Palestina zijn geboren en ze nooit in Saoedi Arabië is geweest. Tot slot heeft de gemachtigde aangehaald dat het bewijs van afstamming kan worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse

Zaken aangespannen procedure en dat indien de resultaten van deze test positief zijn, de resultaten kunnen worden ingeroepen als bewijs ter staving van een nieuwe beslissing.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkend vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Inzake het bewijs van de afstammingsband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Zoals verzoekers aanvoeren, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste

alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit het voorgaande blijkt vooreerst dat het Hof van Justitie erop wijst dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Hij benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

Er moet verder nagegaan worden of verzoekers hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden.

In casu kan niet blijken dat verzoekers niet hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht. Er blijkt evenmin een manifest geval van fraude aangezien de gemachtigde blijkens de beslissing zich niet uitdrukkelijk beroept op fraude. Wat betreft de samenwerkingsplicht blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster zich heeft beschikbaar gehouden voor een bevraging door de Belgische ambassade. Er blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoeker uitdrukkelijk heeft gevraagd in een mail naar de ambassade om een bijkomende bevraging.

Uiteraard sluit het voldoen aan de samenwerkingsplicht en het geven van een uitleg niet uit dat de gemachtigde tot de conclusie kan komen dat twijfels blijven bestaan aangaande de voorgelegde stukken en de verschaft uitleg.

Echter, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde geboorteakten niet aanvaardt en hij evenmin vrede neemt met de verklaringen die verzoekers hebben gegeven, dan nog blijkt dat artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt over te gaan tot het voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. De gemachtigde acht dit, blijkens de bestreden beslissing, zelf aangewezen, doch verwerpt toch reeds de visumaanvragen en stelt dat dit bewijs, indien positief, kan worden voorgelegd in het kader van een nieuwe beslissing.

Verzoekers voeren aan dat indien de gemachtigde een DNA-test wil uitvoeren, dit dient te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing.

Hoewel de gemachtigde blijkens artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet bij het ontbreken van officiële of andere geldige bewijzen niet verplicht is om over te gaan tot een onderhoud of bijkomend onderzoek, blijkt uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de gemachtigde zelf aanstuurt op het uitvoeren van de DNA-test in het kader van een bij de FOD Buitenlandse zaken aangespannen procedure, dat de gemachtigde het bestaan van de bloedverwantschap ten aanzien van de kinderen dus niet uitsluit en bijkomend onderzoek, meer bepaald een DNA-test, noodzakelijk is.

Dit wordt bevestigd door het feit dat blijkens het administratief dossier de gemachtigde reeds een schrijven heeft gericht aan verzoeker op datum van 9 juli 2020 waarbij verzoeker wordt uitgenodigd zich aan te bieden op de Dienst Vreemdelingenzaken voor de nodige informatie in het kader van een DNA-test *“teneinde de aanvraag voor een visum gezinshereniging van R.R.M.A. [verzoekster], S.Y.A M en S.Y.A.M.[namen van de kinderen] te kunnen voortzetten”* (eigen onderlijnen).

Nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat dit schrijven van 9 juli 2020 betrekking zou hebben op een nieuwe aanvraag en de gemachtigde melding maakt van “het voortzetten” van de aanvraag, kan enkel besloten worden dat voormeld onderzoek noodzakelijk werd geacht naar aanleiding van de visumaanvragen die aanleiding hebben gegeven tot de in casu bestreden beslissingen. De aanzet om de aanvraag voor een visum gezinshereniging middels een DNA-test te laten voortzetten, staat haaks op het feit dat de weigeringsbeslissingen al zijn genomen.

Er blijkt in casu ook dat de gemachtigde nog ruim de tijd had om die DNA-testen te laten uitvoeren voor het nemen van de weigeringsbeslissingen, nu de aanvragen volgens het administratief dossier werden ingediend op 4 december 2019 en de diplomatieke koffer met de documenten werd ontvangen op 9 januari 2020. Volgens artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissingen werden evenwel al genomen op 22 juni 2020. Bijkomend blijkt uit artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, kan verlengen. Tot slot weze bovendien aangestipt dat die termijn van negen maanden, verlengbaar met twee maal drie maanden, evenmin een vervaltermijn is nu het Hof van Justitie ook in zijn arrest van 20 november 2019 (C-706/18 inzake X t. Belgische Staat) heeft geoordeeld dat een wetbepaling die oplegt dat indien geen beslissing is genomen binnen de voornoemde termijn, ambtshalve een verblijfstitel moet worden afgegeven aan de indiener van het verzoek, strijdig is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

In een dergelijke situatie is het dan ook onzorgvuldig om, zonder eerst over te gaan tot het door de gemachtigde noodzakelijk geachte onderzoek, reeds weigeringsbeslissingen te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoekers wel de schending aanvoeren van de artikelen 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet maar geen enkele toelichting daarover geven, zodat het middelonderdeel onontvankelijk is. De Raad volgt dit betoog niet. Verzoekers hebben niet enkel gewezen op de artikelen 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet, maar hebben ook in concreto die cascaderегeling op hun situatie toegepast. Verzoekers roepen onder meer concreet in dat indien de gemachtigde opteert voor het laten uitvoeren van een DNA-test, dit moet gebeuren binnen de termijn en niet na een weigeringsbeslissing.

Verder vervolgt verweerder dat er geen verplichting bestaat om systematisch over te gaan tot een DNA-test. In casu is de gemachtigde overgegaan tot de beoordeling van “andere bewijzen” en werden de verklaringen van verzoeker vergeleken met de gegevens zoals vermeld in de visumaanvraag. Gelet op de tegenstrijdigheden in de voorgelegde stukken met betrekking tot de plaats van geboorte van de kinderen, heeft de gemachtigde geoordeeld dat er sprake is van een document dat niet aanvaard kan worden wat betreft de inhoud en werd de aanvraag geweigerd. Verweerder vervolgt dat zoals uit de aangevoerde cascaderегeling blijkt, het bestuur gerechtigd is de “andere bewijsmiddelen” te beoordelen en hij er niet toe gehouden is om over te gaan tot een DNA-test. Tegelijk erkent verweerder dat de gemachtigde aangeeft dat er desgevallend tot een andere beslissing kan gekomen worden als een positieve DNA-test wordt afgegeven. Dit betekent niet dat de bestreden beslissing of de gezinshereniging onder voorwaarden van een DNA-test afgegeven wordt. Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht, stelt verweerder dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat is uitgegaan van een foutieve feitenvinding en hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De Raad erkent dat de gemachtigde niet verplicht is om systematisch over te gaan tot een DNA-test, verzoekers hebben dit ook niet aangevoerd. Ze hebben terecht vastgesteld dat de gemachtigde die test

zelf heeft aangehaald in de weigeringsbeslissingen. Waar verweerder stelt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de beoordeling van “andere bewijzen” door de verklaringen van verzoeker te vergelijken met de gegevens van de visumaanvraag, kan de Raad volgen. Echter, zoals supra aangegeven, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde geboorteakten niet aanvaardt en hij evenmin vrede neemt met de verklaringen die verzoekers hebben gegeven, dan nog blijkt dat artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt over te gaan tot het voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. Met het betoog van verweerder dat de gemachtigde erkent dat desgevallend een andere beslissing kan genomen worden als een positieve DNA-test kan worden afgegeven en dit niet inhoudt dat de gezinshereniging onder voorwaarden van een DNA-test wordt toegekend, antwoordt verweerder niet op het betoog van verzoekers dat *indien* de gemachtigde een DNA-test wil laten uitvoeren, hij dit niet na een weigeringsbeslissing kan doen maar dit dient te gebeuren binnen de termijn voor het nemen van een beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is tot slot niet beperkt tot het vermijden van een foutieve feitenvinding, doch impliceert eveneens een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juni 2020, tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES